

[Frode Jakobsen.]

styrker, efterhånden flere, men dog stadig væk beskedne, også efter amerikanske opgivelser. Amerikanerne har over 200.000 mand med verdens mest fremragende våben, og så er det ikke nok; USA planlægger at forøge sine styrker til op mod det dobbelte. Men hvem er det da, man slås med, hvis det ikke er det sydvietnamesiske folk?

Hvorfor var en modstandskamp mulig i Danmark, men derimod ikke i Tyskland under den sidste krig? Fordi en dansk modstandsmand kunne flygte ind i det første, det bedste hus; dér var han ikke 100 pct. sikker, men mere end 95 pct. sikker. Det er den samme fordel, som befrielsesfronten i Vietnam har i dag. Den teori, som amerikanerne taler om, at 8-10 regulære soldater er nødvendige mod én guerillakriger, er måske rigtig nok, men under en forudsætning, som man glemmer at nævne, nemlig at det er gueillakrigeren, der har befolkningen bag sig.

En mærkelig vending går igen også i danske indlæg; den stammer fra amerikanske propagandaskrifter og går ud på, at der ikke er noget politisk parti, der støtter Vietcong, at Vietcongs ledelse er ganske ukendte mænd. Men det er dog at vende tingene helt på hovedet, for sandheden er jo, at der kun eksisterer én organiseret politisk faktor af betydning i Sydvietnam, den nationale befrielsesfront. Nej, der er snarere grund til at spørge: hvordan er det muligt, at befrielsesfronten kan klare sig, som den gør, at den i dag snarere råder over mere af Sydvietnams jord, end dengang amerikanerne for alvor satte ind, med sine bambusspyd, sine primitive våben fabrikeret ude i junglen, sine gamle franske våben og sine røvede amerikanske våben over for helikoptere, artilleri og bomber, med sine djævelske fælder — de svages uhyggelige våben over for de stærke? Modstanderen er hundrede gange overlegen i våben, men hvor lidt får han ud af det, selv om over halvdelen af dem, der dræbes, dræbes fra luften? Ja, man kan spørge sig selv, hvad der er mest grusomt. En amerikansk officer hævder, at i denne krig er det bedste våben en kniv, det dårligste flyvemaskiner; det næstbedste et gevær, det næstdårligste artilleri. Men amerikanerne arbejder med de to mindst egnede våben,

flyvevåbenet og artilleriet — dem, der dræber ven som fjende. Vietcong må stort set forlade sig på de to bedst egnede, kniven og geværet. Derfor når amerikanerne at slå mange flere ihjel, men det bliver lige så tit de forkerte. Det politiske drab vækker nok mest afsky; man synes, at det er mord over for krig; men det piller i hvert fald dem ud, man vil til livs, medens bomberne dræber i flæng og mange, mange flere.

Vi, der mener, at Danmark skal tale, kaldes partiske mod amerikanerne. Jeg vil sige nej. Men det er rigtigt, at vi appellerer mere til USA, fordi vi tror på, at vores ord tæller mere i USA end i Nordvietnam eller Kina, netop fordi vi over for den store, ulykkelige spaltning af verden er placeret på den samme side som amerikanerne. Det er amerikanerne, vi må appellere til, ikke fordi de står os fjernere, men fordi de står os nærmere. Det er amerikanerne, vi må vende os til, hvis vi vil gøre os håb om at blive hørt.

I denne debat om Vietnam dukker spørgsmålet NATO op mange gange. Amerikanerne bruger deres NATO-allieredes tilslutning eller påståede tilslutning til beroligelse for det foruroligede amerikanske folk, og hovedargumentet for amerikanerne er, at hvis de svigtede i Vietnam, ville det ryste tilliden til alle deres alliancer, og den vigtigste af de alliancer er naturligvis NATO. Men det, som sker i Vietnam, betyder tværtimod en fare for NATO, en belastning. Jeg tænker ikke så meget på de Gaulle — han har også haft andre perspektiver, selv om Amerikas politik i Asien indgår som ét element i Frankrigs beslutning om at bryde med NATOs organisation; det fremgår af den franske note. Nej, vigtigere end det er virkningen på det folkelige sammenhold om NATO. Der er dels den moralske uenighed med amerikanerne, dels reaktionen mod forsøg på at påtvinge os Amerikas meninger.

Nogle kalder kritikken af USAs Vietnampolitik for en undergravning af NATO. Til det vil jeg sige, at ensretning aldrig har været NATOs idé, tværtimod. Men det er rigtigt, at der er en fare for NATO. I 1969 skal vi tage stilling for eller imod, måske ved en folkeafstemning. Det farligste for opslutning om NATO vil da ikke være, hvad SF siger, men om de, der er tilhængere af